

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2018. január 23.*ⁱ

„Előzetes döntéshozatal – Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés – 2002/584/IB kerethatározat – Európai elfogatóparancs – Tagállamok közötti átadási eljárások – A végrehajtás kötelező megtagadásának okai – A 3. cikk 3. pontja – Kiskorúak – A büntetőjogi felelősségre vonás alsó korhatárának vizsgálatára vagy a végrehajtó tagállam joga értelmében egy kiskorú büntetőeljárás alá vonását vagy elítélését konkrétan lehetővé tevő kiegészítő feltételek fennállásának eseti értékelésére vonatkozó követelmény”

A C-367/16. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a hof van beroep te Brussel (brüsszeli fellebbviteli bíróság, Belgium) a Bírósághoz 2016. július 5-én érkezett, 2016. június 23-i határozatával terjesztett elő a

Dawid Piotrowski

ellen kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: K. Lenaerts elnök, A. Tizzano elnökhelyettes (előadó), R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen, J. Malenovský, E. Levits, C.G. Fernlund és C. Vajda tanácselnökök, J.-C. Bonichot, A. Arabadžiev, C. Toader, S. Rodin, F. Biltgen és K. Jürimäe bírák,

főtanácsnok: Y. Bot,

hivatalvezető: M.-A. Gaudissart hivatalvezető-helyettes,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2017. június 13-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a belga kormány képviseletében C. Pochet, L. Van den Broeck, C. Van Lul és N. Cloosen, meghatalmazotti minőségben,
- Írország képviseletében A. Joyce és J. Quaney, meghatalmazotti minőségben, segítőkük: J. Fitzgerald BL,
- a francia kormány képviseletében D. Colas és R. Coesme, meghatalmazotti minőségben,
- az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: L. Ventrella avvocato dello Stato,

* Az eljárás nyelve: holland.

- a lengyel kormány képviselőjében B. Majczyna és J. Sawicka, meghatalmazotti minőségben,
 - a román kormány képviselőjében R. Mangu, M. Chicu és E. Gane, meghatalmazotti minőségben,
 - az Európai Bizottság képviselőjében R. Troosters és S. Grünheid, meghatalmazotti minőségben,
- a főtanácsnok indítványának a 2017. szeptember 6-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL 2009. L 81., 24. o.) módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.; a továbbiakban: 2002/584 kerethatározat) 3. cikke 3. pontjának az értelmezésére vonatkozik.
- 2 Ezt a kérelmet a Sąd Okręgowy w Białymstoku (białystoki regionális bíróság, Lengyelország) által Dawid Piotrowski ellen 2014. július 17-én kibocsátott európai elfogatóparancs Belgiumban történő végrehajtására vonatkozó eljárás keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 A 2002/584 kerethatározat (5)–(7) preambulumbekkezdése a következőképpen rendelkezik:
 - „(5) Az Uniónak abból a kitűzött céljából, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségévé váljon, következik a tagállamok közötti kiadatás eltörlése és annak az igazságügyi hatóságok közötti átadási rendszerrel való felváltása. Emellett az elítéltek vagy gyanúsítottak – büntetőítélet végrehajtása vagy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő – átadásának új, egyszerűsített rendszerének bevezetése lehetővé teszi a jelenlegi kiadatási eljárások bonyolultságának és a jelenlegi kiadatási eljárásokban rejlő késlekedés kockázatának a megszüntetését is. A tagállamok között mindaddig irányadó hagyományos együttműködési kapcsolatokat a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségében a büntetőügyekben hozott bírósági határozatok szabad mozgásán nyugvó rendszernek kell felváltania mind az ítélethozatal előtti, mind az azt követő szakaszban.
 - (6) Az e kerethatározatban előírt európai elfogatóparancs az első konkrét megvalósulása a büntetőjog területén a kölcsönös elismerés elvének, amelyre az Európai Tanács az igazságügyi együttműködés »sarokkövéként« utalt.
 - (7) Mivel az 1957. december 13-i európai kiadatási egyezményre épülő többoldalú kiadatási rendszer felváltását a tagállamok egyoldalúan eljárva nem képesek kielégítően megvalósítani, és e cél – nagyságát és hatásait tekintve – az unió szintjén jobban megvalósítható, a Tanács az Európai Unióról szóló szerződés 2. cikkében és az Európai Közösséget létrehozó szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvével összhangban intézkedéseket fogadhat el. Az arányosság elvének megfelelően, amelyet az utóbbi cikk rögzít, ez a kerethatározat nem lép túl az e cél megvalósításához szükséges mértéken.”

4 Az említett kerethatározat 3. cikkének szövege a következő:

„A végrehajtó tagállam igazságügyi hatósága (a továbbiakban végrehajtó igazságügyi hatóság) az alábbi esetekben tagadja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását:

[...]

3. ha az a személy, aki ellen az európai elfogatóparancsot kibocsátották, a végrehajtó állam joga szerint életkora miatt büntetőjogi felelősségre nem vonható az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekményért.”

5 A 2002/584 kerethatározat 15. cikke előírja:

„(1) Az érintett személy átadásáról az e kerethatározatban előírt határidőkön belül és feltételek mellett a végrehajtó igazságügyi hatóság határoz.

(2) Ha a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy ítéli meg, hogy a kibocsátó tagállam által közölt információk nem elégségesek ahhoz, hogy az átadás kérdésében határozzon, kéri, hogy a szükséges kiegészítő információkat, különösen a 3–5. cikkekre, valamint a 8. cikkekre tekintettel, soron kívül bocsássák a rendelkezésére, és a 17. cikkben előírt határidők betartását szem előtt tartva határidőt szabhat ezek kézhezvételére.

(3) A kibocsátó igazságügyi hatóság bármilyen további hasznos információt bármikor megküldhet a végrehajtó igazságügyi hatóságnak.”

6 A büntetőeljárás során gyanúsított vagy vádlott gyermekek részére nyújtandó eljárási biztosítékokról szóló, 2016. május 11-i (EU) 2016/800 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2016. L 132., 1. o.; a továbbiakban: 2016/800 irányelv) (8) preambulumbekzdésében az alábbiakat mondja ki:

„A büntetőeljárás során gyanúsított vagy vádlott gyermekek vagy a 2002/584/IB [...] kerethatározat szerinti elfogatóparancshoz kapcsolódó eljárások hatálya alatt álló (a továbbiakban: keresett személyek) gyermekek esetében a tagállamok biztosítják, hogy a gyermek mindenek fölött álló érdekét minden esetben elsődleges szempontnak tekintsék, összhangban az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 24. cikke (2) bekezdésével.”

7 Ezen irányelv 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Ez az irányelv közös minimumszabályokat állapít meg azon gyermekek egyes jogai vonatkozásában, akik:

a) büntetőeljárások során gyanúsítottak vagy vádlottak, vagy

b) a 2002/584/IB kerethatározat szerinti elfogatóparancshoz kapcsolódó eljárások hatálya alatt állnak (a továbbiakban: keresett személyek). [...]”

8 Az említett irányelv 3. cikke 1. pontjának értelmében „gyermek” minden olyan személy, aki még nem töltötte be 18. életévét.

- 9 A 2016/800 irányelv „Az európai elfogatóparancshoz kapcsolódó eljárások” című 17. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok biztosítják, hogy a 4., 5., 6. és 8. cikkben, a 10–15. cikkben, valamint a 18. cikkben említett jogok értelemszerűen vonatkoznak a keresett személynek minősülő gyermekekre is a végrehajtó tagállamban az európai elfogatóparancshoz kapcsolódó eljárások szerinti letartóztatásukkor.”

A belga jog

- 10 A 2003. december 19-i wet betreffende het Europees aanhoudingsbevel (az európai elfogatóparancsról szóló törvény, a *Belgisch Staatsblad* 2003. december 22-i száma, 60075. o.; a továbbiakban: az európai elfogatóparancsról szóló törvény) 4. cikkének 3. pontja úgy rendelkezik, hogy „[m]eg kell tagadni az európai elfogatóparancs végrehajtását, [...] ha az a személy, aki ellen az európai elfogatóparancsot kibocsátották, a belga jog szerint életkora miatt büntetőjogi felelősségre nem vonható az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekményért.”
- 11 Az 1965. április 8-i wet betreffende de jeugdbescherming, het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en het herstellen van de door dit feit veroorzaakte schade (a fiatalkorúak védelméről, a bűncselekménynek minősülő cselekményt elkövető kiskorúakról való gondoskodásról, valamint az e cselekménnyel okozott kár megtérítéséről szóló törvény, a *Belgisch Staatsblad* 1965. április 15-i száma, 4014. o.; a továbbiakban: a fiatalkorúak védelméről szóló törvény) 36. cikkének az alapeljárás tényállása idején alkalmazandó szövege értelmében:

„A jeugdrechtbank [(gyermek- és ifjúságvédelmi bíróság)] jár el:

[...]

4. a 18. életév betöltése előtt elkövetett bűncselekménynek minősülő cselekmény miatt büntetőeljárás alá vont személy ellen emelt vád alapján.

[...]”

- 12 E törvény 57 bis cikke a következőképpen rendelkezik:

„1. § Amennyiben valamely bűncselekménynek minősülő cselekmény miatt a jeugdrechtbank [(gyermek- és ifjúságvédelmi bíróság)] elé idézett személy e cselekmény időpontjában betöltötte a 16. életévét, vagy idősebb volt, és a jeugdrechtbank [(gyermek- és ifjúságvédelmi bíróság)] úgy véli, hogy nem megfelelő a támogatási, védelmi vagy nevelési intézkedés, úgy indokolással ellátott határozattal átteheti az ügyet az ügyészséghez annak érdekében, hogy – amennyiben lehetséges – az eljárás a jeugdrechtbank [(gyermek- és ifjúságvédelmi bíróság)] általános büntetőjogot és általános büntetőeljárást alkalmazó külön tanácsa előtt folytatódjon, ha az érintett személyt azzal gyanúsítják, hogy vétséget vagy vétség módjára elbírálható büntettet követett el, vagy – amennyiben lehetséges – az eljárás a bíróságokról szóló törvénykönyv 119. cikkének (2) bekezdése szerinti összetételben eljáró esküdtbíróság előtt folytatódjon, ha az érintett személyt azzal gyanúsítják, hogy vétség módjára el nem bírálható büntettet követett el. A jeugdrechtbank [(gyermek- és ifjúságvédelmi bíróság)] mindazonáltal csak akkor teheti át az ügyet, ha mindezekon kívül teljesül az alábbi feltételek egyike:

- az érintett személy ellen már elrendeltek egy vagy több, a 37. cikk 2. §-ában, 2 bis §-ában vagy 2 ter §-ában szereplő intézkedést, vagy a 37 bis–37 quinquies cikkben szereplő jóvátételi ajánlatot;

- a büntető törvénykönyv 373., 375., 393–397., 400., 401., 417 ter, 417 quater és 471–475. cikkében szereplő cselekményről, vagy a büntető törvénykönyv 393–397. cikkében szereplő cselekmény elkövetésének kísérletéről van szó.

Az indokolás az érintett személy személyiségére, környezetére és érettségének szintjére terjed ki.

A fenti rendelkezés akkor is alkalmazható, ha az érintett az ítélet időpontjában már betöltötte 18. életévét. Ebben az esetben a jelen fejezet alkalmazásában kiskorúnak minősül.

2. § A 36bis cikk sérelme nélkül a jeugdrechtbank [(gyermek- és ifjúságvédelmi bíróság)] a jelen cikk alkalmazásában csak akkor adhat át ügyet, ha elvégeztette az 50. cikk második albekezdésében szereplő szociális, valamint pszichológiai-egészségügyi vizsgálatot.

A pszichológiai-egészségügyi vizsgálat célja a helyzet felmérése az érintett személy személyiségére, környezetére és érettségének szintjére tekintettel. Figyelembe veszik a neki felróható cselekmények fajtáját, gyakoriságát és súlyosságát, amennyiben ez hozzájárul személyiségének megítéléséhez. A pszichológiai-egészségügyi vizsgálat elvégzésének szabályait a király határozza meg.

Mindazonáltal:

1. a jeugdrechtbank [(gyermek- és ifjúságvédelmi bíróság)] áttehet ügyet a pszichológiai-egészségügyi vizsgálatról szóló jelentés hiányában is, ha megállapítja, hogy az érintett kivonja magát a vizsgálat alól, vagy megtagadja azt;
2. a jeugdrechtbank [(gyermek- és ifjúságvédelmi bíróság)] áttehet ügyet szociális vizsgálat elvégztetése és pszichológiai egészségügyi vizsgálat igénylésének kötelezettsége nélkül, ha valamely, 18. életévét még be nem töltött személy ellen a büntető törvénykönyv 323., 373–378., 392–394., 401. és 468–476. cikkeiben szereplő, egy vagy több cselekmény 16. életvének betöltése utáni elkövetése miatt ítéletben már intézkedést rendeltek el, és az érintett személy ellen ismét eljárás indul az első elítélést követően elkövetett ezen cselekmény(ek) miatt. Az előző eljárás iratait csatolni kell az új eljárás irataihoz;
3. a jeugdrechtbank [(gyermek- és ifjúságvédelmi bíróság)] ugyanezen feltételek mellett dönt az olyan, 18. életévét be nem töltött személy ellen indult eljárás áttétele iránti kérelemről, aki 16. életvének betöltését követően olyan bűncselekménynek minősülő cselekményt követett el, amely húsz évet meghaladó börtönbüntetéssel büntetendő, és amelyet csupán a 18. életév betöltését követően üldöznek.

[...]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 13 Dawid Piotrowski 1993. augusztus 11-én Lapyban (Lengyelország) született lengyel állampolgár.
- 14 2014. július 17-én a Sąd Okręgowy w Białymstoku (białystoki regionális bíróság) európai elfogatóparancsot adott ki D. Piotrowskival szemben a lengyel hatóságoknak az e bíróság által hozott két ítéletben kiszabott büntetések végrehajtása céljából történő átadása iránt. Az első, 2011. szeptember 15-én hozott ítélet az érintettet hat hónapos szabadságvesztés-büntetésre ítélte kerékpárlopás miatt. A második, 2012. szeptember 10-én kihirdetett ítélet az érintettet két és fél éves szabadságvesztés-büntetésre ítélte, mivel hamis információkat szolgáltatott egy súlyos merénylettel összefüggésben.

- 15 2016. június 6-i végzésével az onderzoekrechter van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (a brüsszeli holland nyelvű elsőfokú bíróság vizsgálóbírója, Belgium) elrendelte D. Piotrowski őrizetbe vételét az európai elfogatóparancs végrehajtása, valamint ez utóbbi személynek a lengyel hatóságok részére a 2012. szeptember 10-i ítélet alapján történő átadása céljából.
- 16 E végzésében e bíróság ugyanakkor úgy ítélte meg, hogy tekintettel az európai elfogatóparancsról szóló törvény 4. cikkének 3. pontjára, a Sąd Okręgowy w Białymstoku (białystoki regionális bíróság) által kibocsátott elfogatóparancs nem hajtható végre, amennyiben a 2011. szeptember 15-i ítéletre vonatkozik, mivel az érintett 17 éves volt, amikor a neki felrótt jogsértést elkövette, és jelen esetben nem teljesülnek a tényállás időpontjában 16. életévét betöltött kiskorúval szembeni büntetőeljárás indításának Belgiumban megállapított feltételei.
- 17 2016. június 7-én a procureur des Konings (királyi ügyész, Belgium) jogorvoslati kérelmet nyújtott be az említett végzéssel szemben a hof van beroep te Brussel (brüsszeli fellebbviteli bíróság, Belgium) előtt, amennyiben e végzés a szóban forgó európai elfogatóparancs végrehajtásának részleges megtagadására vonatkozik.
- 18 E tekintetben a procureur des Konings (királyi ügyész) arra hivatkozik, hogy a fiatalkorúak védelméről szóló törvény értelmében, ha a büntetőjogi nagykorúságot 18 évben határozták is meg, a 16. életévét betöltött kiskorú azonban büntetőjogilag felelősségre vonható a közúti szabályok megsértéséért, vagy ha a jeugdrechtbank (gyermek- és ifjúságvédelmi bíróság) átteszi az e kiskorúval szemben indított eljárást az ügyészséghez az e törvény által említett esetekben és ott előírt feltételek szerint. Ezzel összefüggésben az európai elfogatóparancsról szóló törvény 4. cikkének 3. pontjában foglalt megtagadási okok alkalmazásában elegendő az azon életkorra vonatkozó kritérium elvont értékelése, amelytől kezdve az érintett kiskorú büntetőjogilag felelősségre vonható. Így tehát nem szükséges konkrétan értékelni a belga jog szerint annak érdekében teljesítendő további feltételeket, hogy egy ilyen kiskorúval szemben esetlegesen büntetőeljárást lehessen indítani.
- 19 E fellebbezést követően a szóban forgó európai elfogatóparancsra vonatkozó ügyet kettéválasztották.
- 20 2016. június 21-én az ezen elfogatóparancs 2012. szeptember 10-i ítéletre vonatkozó részének elemzését követően a raadkamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel (a brüsszeli holland nyelvű elsőfokú bíróság vizsgálóbírói tanácsa, Brüsszel) jóváhagyta, hogy D. Piotrowskit átadják a Lengyel Köztársaságnak az említett ítélet végrehajtása céljából.
- 21 Ezzel szemben a 2011. szeptember 15-i ítélet végrehajtását érintő fellebbezési eljárásban a hof van beroep te Brussel (brüsszeli fellebbviteli bíróság) megállapította, a procureur des Koningshez (királyi ügyész) hasonlóan, hogy a belga jogban a közúti szabálysértések elkövetésén kívül egy 16. életévét betöltött kiskorút csak akkor lehet büntetőjogi felelősségre vonni, ha a jeugdrechtbank (gyermek- és ifjúságvédelmi bíróság) átteszi az e kiskorúval szemben indított eljárást az ügyészséghez annak érdekében, hogy az eljárás az elkövetett bűncselekménytől függően e bíróság külön tanácsa előtt vagy esküdtbírósa előtt folytatódjon.
- 22 A fiatalkorúak védelméről szóló törvény 57bis cikkének (1) bekezdése értelmében a jeugdrechtbank (gyermek- és ifjúságvédelmi bíróság) mindazonáltal csak akkor teheti át az ügyet, ha a következő feltételek valamelyike teljesül: ha az érintett személy ellen már elrendeltek egy vagy több támogatási, védelmi vagy nevelési intézkedést, neki jóvátételi vagy egyezségi ajánlatot tettek, illetve ha a büntető törvénykönyv kifejezetten megjelölt cikkeiben foglalt súlyos bűncselekmény elkövetéséről vagy annak kísérletéről van szó. Ezenfelül, ugyanezen rendelkezés előírja, hogy az áttételről e bíróság által hozott határozat indokolása az érintett személy személyiségére, környezetére és érettségének szintjére terjed ki. E törvény 57bis cikkének (2) bekezdése értelmében az említett bíróság főszabályként csak akkor teheti át az ügyet, ha elvégezte az érintett személy szociális és pszichológiai-egészségügyi vizsgálatát.

- 23 E jogszabályi háttér alapján a Hof van Beroep te Brussel (brüsszeli fellebbviteli bíróság) rámutat arra, hogy a Hof van Cassatie (semmitőszék, Belgium) ítélkezési gyakorlata nem egyhangú az európai elfogatóparancsról szóló törvény 4. cikke 3. pontjának értelmezését illetően.
- 24 Az e rendelkezésben felsorolt megtagadási okok alkalmazását illetően ugyanis a Hof van Cassatie (semmitőszék) második francia nyelvű tanácsa a 2013. február 6-i ítéletében lényegében úgy határozott, hogy amennyiben az áttétel nem alkalmazható olyan személyre, aki ellen a Belga Királyságon kívüli tagállam hatóságai folytatnak büntetőeljárást, akkor egy kiskorú személynek az európai elfogatóparancs végrehajtása értelmében történő átadásához konkrétan kell értékelni azokat a feltételeket, amelyek e személynek Belgiumban mint végrehajtó tagállamban történő büntetőeljárás alá vonásához vagy elítéléséhez szükségesek. Ezzel szemben a Hof van Cassatie (semmitőszék) 2013. június 11-i ítéletében teljes ülésen úgy ítélte meg lényegében, hogy a kölcsönös elismerés elve maga után vonja, hogy a végrehajtó tagállam bírósága nem teheti egy konkrét áttételről szóló határozattól függővé az európai elfogatóparancs hatálya alatt álló kiskorú átadását, mivel e bíróság ezen esetleges átadás céljából pusztán elvontan értékelheti az e kiskorú személy büntetőjogi felelősségrevonhatóságával kapcsolatos életkori kritériumot.
- 25 Tekintettel az ítélkezési gyakorlat e bizonytalanságára, és arra, hogy az európai elfogatóparancsról szóló törvény 4. cikkének 3. pontjában szereplő megtagadási ok a 2002/584 kerethatározat 3. cikkének 3. pontjában a végrehajtás kötelező megtagadási okaként megjelölt ok átültetése, a Hof van Beroep te Brussel (brüsszeli fellebbviteli bíróság) szükségesnek ítélte, hogy pontosítást kérjen a Bíróságtól az uniós jog e rendelkezésének hatályáról, annak biztosítása érdekében, hogy a belga jog értelmezése összhangban álljon e rendelkezés szövegével és céljával.
- 26 E körülmények között a Hof van Beroep te Brussel (brüsszeli fellebbviteli bíróság) úgy határozott, hogy felfüggeszti az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1. Úgy kell-e értelmezni [a 2002/584] kerethatározat 3. cikkének 3. pontját, hogy csak a végrehajtó tagállam joga szerint nagykorúnak minősülő személy átadása engedélyezhető, vagy a hivatkozott cikk a végrehajtó tagállamnak olyan kiskorúak átadását is megengedi, akik a nemzeti rendelkezések alapján valamely meghatározott kor elérését követően (és adott esetben számos feltétel teljesülése mellett) büntetőjogi felelősségre vonhatók?
2. Amennyiben a kiskorúak átadása nem tilos a [2002/584] kerethatározat 3. cikkének 3. pontja alapján: ebben az esetben úgy kell-e értelmezni a hivatkozott rendelkezést, hogy:
- a) elegendő kritérium az átadás engedélyezéséhez annak (elméleti) lehetősége, hogy a kiskorúak a nemzeti jog alapján valamely meghatározott kor elérését követően büntethetők (más szavakkal kifejezve, elegendő a személyek büntetőjogi felelősségre vonhatóságát megalapozó életkor elvont vizsgálata, anélkül hogy figyelembe kellene venni esetleges további feltételeket), vagy
- b) sem a [2002/584] kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdése szerinti kölcsönös elismerés elvével, sem [e] kerethatározat 3. cikkének 3. pontjával nem ellentétes a végrehajtó tagállam által egyedi esetben elvégzett konkrét vizsgálat, amely során megkövetelhető, hogy az átadás keretében keresett személy vonatkozásában ugyanazokat a büntetőjogi felelősségrevonási feltételeket kell teljesíteni, amelyek a végrehajtó tagállam állampolgárainak büntetőjogi felelősségre vonása során érvényesülnek, tekintettel a cselekmény időpontjában betöltött életkorukra, a felrótt cselekmények jellegére és a kibocsátó tagállamban korábban lefolytatott, nevelési intézkedés elrendelését eredményező bírósági eljárásokra, még abban az esetben is, ha ezek a feltételek nem állnak fenn a kibocsátó tagállamban?
3. Amennyiben a végrehajtó tagállam konkrét vizsgálatot folytathat, akkor a büntetlenség elkerülése érdekében nem kell különbséget tenni a büntetőeljárás lefolytatása céljából megvalósuló átadás és a büntetésvégrehajtás céljából megvalósuló átadás között?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

- 27 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja tudni, hogy a 2002/584 kerethatározat 3. cikkének 3. pontját úgy kell-e értelmezni, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságnak meg kell tagadnia minden olyan, európai elfogatóparancs hatálya alatt álló személy átadását, akít a végrehajtó tagállam joga értelmében kiskorúnak kell tekinteni, vagy csak azon kiskorúak átadását, akik e jog értelmében nem töltötték be a velük szemben kibocsátott elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekmény miatti büntetőjogi felelősségrevonhatósághoz szükséges életkort.
- 28 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2002/584 kerethatározat 3. cikkének 3. pontja úgy rendelkezik, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtását meg kell tagadni, ha az a személy, aki ellen az európai elfogatóparancsot kibocsátották, életkora miatt nem vonható „a végrehajtó állam joga szerint [...] büntetőjogi felelősségre [...] az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekményért”.
- 29 A 2002/584 kerethatározat 3. cikke 3. pontjának szövegéből az következik, hogy az e rendelkezésben előírt megtagadási ok nem általában a kiskorúakra vonatkozik, hanem csak azokra, akik nem érték el a végrehajtó tagállam joga értelmében ahhoz szükséges életkort, hogy büntetőjogi felelősségre vonják őket a velük szemben kibocsátott elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekményért.
- 30 Az uniós jogalkotó tehát nem valamennyi kiskorú átadását kívánta kizárni, hanem csak azokét, akik életkoruk miatt nem vonhatók büntetőeljárás alá, illetve nem ítélték el a végrehajtás tagállamában az érintett cselekményért, és ugyanezen tagállamra bízta – a terület harmonizációjának hiányában – azon minimális életkor meghatározását, amelytől kezdve valamely személy teljesíti az e cselekményért való büntetőjogi felelősségrevonhatóság feltételeit.
- 31 Ebből következik, hogy – amint arra a főtanácsnok is rámutatott indítványának 32. pontjában – a 2002/584 kerethatározat 3. cikkének 3. pontját úgy kell értelmezni, tekintettel a szövegére, hogy főszabályként nem teszi lehetővé a végrehajtó igazságügyi hatóságok számára az európai elfogatóparancs hatálya alatt álló kiskorúak átadásának megtagadását, ha elérték azt a minimális életkort, amelytől kezdve büntetőjogi felelősségre vonhatók a végrehajtó tagállam joga szerint a velük szemben kibocsátott elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekményért.
- 32 Amint arra a főtanácsnok indítványának 29. pontjában rámutatott, e rendelkezés előkészítő munkálatai ezt az értelmezést támasztják alá.
- 33 Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló tanácsi kerethatározatra irányuló bizottsági javaslatot [COM(2001) 522 végleges] (HL 2001. C 332E, 305. o.) követően ugyanis az Európai Parlament az e javaslathoz fűzött módosításokat tartalmazó jogalkotási állásfoglalás-tervezetéről szóló, 2001. november 14-i jelentésében (A5–0397/2001) azt javasolta, hogy egészítsék ki a 30a. cikkét az olyan személy ellen kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásának fakultatív megtagadására szolgáló okkal, aki a végrehajtó tagállam joga értelmében nem érte el „a büntetőjogi felelősségrevonhatósághoz szükséges életkort”.
- 34 Úgy tűnik tehát, hogy e módosítással, amelynek alapján végül bekerült a 2002/584 kerethatározatba a végrehajtás kötelező megtagadásának az e kerethatározat 3. cikke 3. pontjában előírt oka, az Európai Parlament az európai elfogatóparancs rendszere megvalósításának sajátos kivételét kívánta bevezetni, amelynek célja, hogy az átadás kizárását ne általában minden kiskorú esetében engedje meg, hanem csak azon személyek tekintetében, akik a velük szemben kibocsátott elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekményért életkorukból adódóan a végrehajtó tagállam joga értelmében nem vonhatók semmilyen büntetőeljárás alá, sem büntetőjogi felelősségük nem állapítható meg.

- 35 A 2002/584 kerethatározat 3. cikke 3. pontjának az ezen ítélet 31. pontjában szereplő értelmezését végül az a jogszabályi háttér is alátámasztja, amelybe jelenleg e kerethatározat illeszkedik.
- 36 Meg kell állapítani ugyanis e tekintetben, hogy a kiskorúak számára a Chartában és az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt egyezményben garantált alapvető jogok tiszteletben tartásának előmozdítása érdekében a 2016/800 irányelv előírja többek között – amint az 1. cikkének b) pontjából következik – a gyermekek eljárási jogainak védelmére vonatkozó közös minimumszabályokat, gyermekek alatt érteve azon személyeket, akik nem töltötték be 18. életévüket, és akik a 2002/584 kerethatározat szerinti európai elfogatóparancshoz kapcsolódó eljárások hatálya alatt állnak. Különösen ezen irányelv 17. cikke úgy rendelkezik, hogy a gyanúsítottak minősülő vagy nemzeti büntetőeljárás alá vont gyermekek számára elismert számos jog értelemszerűen vonatkozik az ilyen elfogatóparancs hatálya alatt álló gyermekekre is a végrehajtó tagállamban történő letartóztatásukkor.
- 37 A 2016/800 irányelv e rendelkezései megerősítik, hogy az uniós jog, és különösen a 2002/584 kerethatározat főszabályként nem tiltja meg a végrehajtó igazságügyi hatóság számára, hogy átadjanak olyan kiskorúakat, akik elérték a végrehajtó tagállamban a büntetőjogi felelősségrevonhatósághoz szükséges életkort. Ez az irányelv mindazonáltal arra kötelezi e hatóságokat, hogy a e kerethatározat végrehajtásakor biztosítsák e kiskorúak számára a nemzeti büntetőeljárásokban garantált egyes különös eljárási jogokat, és ily módon – amint azt az említett irányelv (8) preambulumbekzdése is kifejti – biztosítsák az európai elfogatóparancs hatálya alatt álló gyermekek esetében, hogy a gyermek mindenképp föltt álló érdekét minden esetben elsődleges szempontnak tekintsék, összhangban a Charta 24. cikke (2) bekezdésével.
- 38 A fenti megfontolásokra tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározat 3. cikkének 3. pontját úgy kell értelmezni, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságnak csak akkor kell megtagadnia az európai elfogatóparancs hatálya alatt álló kiskorú átadását, ha e kiskorú a végrehajtó tagállam joga szerint nem érte el az ahhoz szükséges életkort, hogy büntetőjogi felelősségét meg lehessen állapítani a vele szemben kibocsátott elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekményért.

A második kérdésről

- 39 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja tudni, hogy a 2002/584 kerethatározat 3. cikkének 3. pontját úgy kell-e értelmezni, hogy az európai elfogatóparancs hatálya alatt álló kiskorú átadásával kapcsolatos határozat meghozatalakor a végrehajtó igazságügyi hatóságnak kizárólag azt kell vizsgálnia, hogy az érintett személy elérte-e az ezen elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekményért a végrehajtó tagállamban való büntetőjogi felelősségrevonhatósághoz szükséges életkort, vagy úgy kell-e értelmezni, hogy e hatóság azt is vizsgálhatja, hogy az adott esetben teljesülnek-e további, egyéni értékeléssel kapcsolatos feltételek, amelyekttől e tagállam a kiskorúak elleni büntetőeljárás lefolytatását vagy az elítélésüket konkrétan függővé teszi.
- 40 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélezési gyakorlata szerint az uniós jogi rendelkezések értelmezésénél nemcsak a rendelkezés megfogalmazását, hanem a szöveggörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek a részét képezi (lásd különösen: 2017. január 11-i Grundza ítélet, C-289/15, EU:C:2017:4, 32. pont; 2017. január 25-i Vilkas ítélet, C-640/15, EU:C:2017:39, 30. pont).
- 41 A 2002/584 kerethatározat 3. cikke 3. pontjának megfogalmazását illetően rá kell mutatni arra, hogy annak szövege szerint a végrehajtó igazságügyi hatóságnak meg kell tagadnia az európai elfogatóparancs végrehajtását, „ha az a személy, aki ellen az európai elfogatóparancsot kibocsátották, a végrehajtó állam joga szerint életkora miatt büntetőjogi felelősségre nem vonható az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekményért”.

- 42 E rendelkezés megfogalmazásából ekképpen kitűnik, hogy az európai elfogatóparancs hatálya alatt álló kiskorú átadásának megtagadásához a végrehajtó igazságügyi hatóságnak csak arról kell meggyőződnie, hogy ez a személy elérte-e a végrehajtó tagállam joga szerint ahhoz szükséges minimális életkort, hogy vele szemben az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekményért büntetőeljárást lehessen indítani, vagy őt el lehessen ítélni.
- 43 A 2002/584 határozat 3. cikkének 3. pontja nem rendelkezik tehát arról a lehetőségről, amely szerint a végrehajtó igazságügyi hatóság az érintett személy átadásáról való döntéshozatalakor figyelembe vehetne további, egyéni értékeléssel összefüggő feltételeket, amelyeknek e tagállam a kiskorúak elleni büntetőeljárás lefolytatását vagy esetleges elítélésüket konkrétan alárendeli, mint amilyenek jelen esetben a fiatalkorúak védelméről szóló törvény 57bis cikkének (1) és (2) bekezdésében foglalt feltételek. Az elfogatóparancsot kibocsátó igazságügyi hatóság feladata, hogy a kiskorúak által a tagállamában elkövetett cselekmények büntetőjogi szankcióira vonatkozó különös szabályokat alkalmazza.
- 44 E feltételek mellett, ilyen irányú kifejezett hivatkozás hiányában a 2002/584 kerethatározat 3. cikkének 3. pontja nem enged meg olyan értelmezést, amely szerint a végrehajtó igazságügyi hatóságnak meg kellene tagadnia az európai elfogatóparancs hatálya alatt álló kiskorú átadását e személy sajátos helyzetének és a vele szemben kibocsátott elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekménynek az értékelése alapján, további, egyéni értékeléssel összefüggő olyan feltételek fényében, amelyekről a végrehajtó tagállam az e cselekményekért kiskorúak által viselt büntetőjogi felelősséget konkrétan függővé teszi.
- 45 E következtetést – amint azt a főtanácsnok is megjegyzi indítványának 55. pontjában – e rendelkezés összefüggései és általános rendszere, valamint a 2002/584 kerethatározat célkitűzései is megerősítik.
- 46 A 2002/584 kerethatározat 3. cikke 3. pontjának összefüggéseit és rendszerét illetően emlékeztetni kell arra, hogy a kerethatározatnak az a célja, amint az többek között az 1. cikke (1) és (2) bekezdéséből, valamint az (5) és (7) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy a tagállamok közötti, a kiadatásról szóló, 1957. december 13-i európai egyezményen alapuló, többoldalú kiadási rendszert az igazságügyi hatóságok közötti, az elítéltek vagy gyanúsítottak büntető ítélet végrehajtása vagy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő, a kölcsönös elismerés elvén nyugvó átadásának rendszerével váltsa fel (2010. november 16-i Mantello ítélet, C-261/09, EU:C:2010:683, 35. pont; 2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 75. pont; 2016. november 10-i Kovalkovas ítélet, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, 25. pont).
- 47 Ekképpen a 2002/584 kerethatározat által szabályozott területen a kölcsönös elismerés elve, amely – amint az többek között a kerethatározat (6) preambulumbekzdéséből kitűnik – a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés „sarokköveként” szolgál, a kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdésében jut érvényre, amelynek értelmében a tagállamok főszabály szerint kötelesek végrehajtani az európai elfogatóparancsot (2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 79. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 48 Ebből következik, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság csakis a 2002/584 kerethatározatnak a végrehajtás kötelező megtagadásának okait felsoroló 3. cikkében vagy a végrehajtás megtagadásának mérlegelhető okait felsoroló 4. és 4a. cikkében meghatározott esetekben tagadhatja meg az ilyen elfogatóparancs végrehajtását. Következésképpen, mivel az európai elfogatóparancs végrehajtása a főszabály, a végrehajtás megtagadása kivételként tekintendő, amelyet szigorúan kell értelmezni (lásd ebben az értelemben: 2017. június 29-i Popławski ítélet, C-579/15, EU:C:2017:503, 19. pont; 2017. augusztus 10-i Tupikas ítélet, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 50. és 51. pont).
- 49 Jóllehet a Bíróság már elismerte, hogy a kölcsönös elismerés elve és a tagállamok közötti kölcsönös bizalom elve korlátozható kivételes körülmények fennállása esetén. Ezenfelül a 2002/584 kerethatározat, amint az az 1. cikkének (3) bekezdéséből kitűnik, nem érinti a többek között a

Chartában rögzített alapvető jogok – és a jelen esetben különösen a gyermekek Charta 24. cikkében foglalt jogai – tiszteletben tartásának a kötelezettségét (lásd ebben az értelemben: 2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 82. és 83. pont), amely jogokat a tagállamoknak tiszteletben kell tartaniuk e kerethatározat végrehajtásakor.

- 50 Mindazonáltal, az európai elfogatóparancsra vonatkozó eljárást illetően e jogok biztosítása elsődlegesen az elfogatóparancsot kibocsátó tagállam feladata, amelyről vélelmezni kell, hogy tiszteletben tartja az uniós jogot, és különösen az Unió által elismert alapvető jogokat (lásd ebben az értelemben: 2014. december 18-i 2/13. sz. vélemény [Az Unió EJEE-hez történő csatlakozása], EU:C:2014:2454, 191. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 51 E pontosítást követően rá kell mutatni arra egyfelől, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtására vonatkozó főszabály alóli kivételként a végrehajtás megtagadásának a 2002/584 kerethatározat 3. cikkének 3. pontjában foglalt oka nem értelmezhető úgy, hogy megengedné a végrehajtó igazságügyi hatóság számára, hogy ezen elfogatóparancs végrehajtását megtagadja az e rendelkezésben, illetve a kerethatározat más szabályaiban kifejezetten elő nem írt elemzés alapján, mint amilyen annak vizsgálata lenne, hogy teljesülnek-e jelen esetben további, egyéni értékeléssel összefüggő feltételek, amelyekről e tagállam a kiskorúak elleni esetleges büntetőeljárás lefolytatását vagy az elítélésüket konkrétan függővé teszi.
- 52 Másfelől meg kell állapítani, hogy az ilyen értékelés vonatkozhat olyan elemekre, amelyek lehetnek, mint az alapeljárásban is, szubjektív jellegűek, például az érintett kiskorú személyisége, környezete és érettségének szintje, illetve objektív jellegűek, mint a visszaesés és a már meghozott, fiatalkorúak védelmét szolgáló intézkedések megléte, ami a valóságban az elfogatóparancsot kibocsátó tagállam által elfogadott, az elfogatóparancs alapját képező bírósági határozat keretében már elvégzett elemzés valódi, érdemi felülvizsgálatához vezetne. Márpedig, amint a főtanácsnok rámutatott indítványának 56. pontjában, e felülvizsgálat megfosztaná a kölcsönös elismerés elvét a hatékony érvényesülésétől, mivel ez az elv feltételezi, hogy kölcsönös bizalom áll fenn a tagállamok között azt illetően, hogy mindegyikük elfogadja a többi tagállamban hatályos büntetőjog alkalmazását, még akkor is, ha a saját büntetőjoga más megoldást eredményezne, így tehát nem teszi lehetővé a végrehajtó igazságügyi hatóság számára, hogy az európai elfogatóparancs hatálya alatt álló kiskorú büntetőjogi felelősségére vonatkozó saját értékelését az elfogatóparancsot kibocsátó tagállamban az ezen elfogatóparancs alapját képező bírósági határozat meghozatala keretében már elvégzett értékelés helyébe léptesse.
- 53 E lehetőség egyébiránt összeegyeztethetetlen lenne a 2002/584 határozat által követett, az igazságügyi együttműködés megkönnyítésére és meggyorsítására irányuló célkitűzéssel (lásd ebben az értelemben: 2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 76. pont; 2017. január 25-i Vilkas ítélet, C-640/15, EU:C:2017:39, 31. pont).
- 54 Nem vitatott ugyanis, hogy e kerethatározat az elítéltek vagy a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítottak átadásának egyszerűsített és hatékonyabb rendszerét vezette be (lásd ebben az értelemben: 2012. június 28-i West ítélet, C-192/12 PPU, EU:C:2012:404, 53. pont; 2015. július 16-i Lanigan ítélet, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 40. pont), amely rendszer bevezetése – amint az említett kerethatározat (5) preambulumbekzdéséből kitűnik – lehetővé teszi a kerethatározat elfogadása előtt létező kiadatási eljárások bonyolultságának és az azokban rejlő késlekedés kockázatának a megszüntetését (2013. május 30-i F ítélet, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, 57. pont).
- 55 E célkitűzés megjelenik többek között az európai elfogatóparanccsal kapcsolatos határozatok meghozatala határidejének kezelésében (2013. május 30-i F ítélet, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, 58. pont), amely határidőket a tagállamoknak be kell tartaniuk (2017. január 25-i Vilkas ítélet, C-640/15, EU:C:2017:39, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), és jelentősége kifejezésre jut a 2002/584 kerethatározat több rendelkezésében is (2015. július 16-i Lanigan ítélet, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 56 Ami különösen az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozat meghozatalát illeti, a 2002/584 kerethatározat 17. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy azt soron kívül intézik és hajtják végre. Ezen cikk (2) és (3) bekezdése tíz, illetve hatvan napban állapítja meg a pontos határidőket az említett elfogatóparancs végrehajtásáról szóló végleges határozat meghozatalára, attól függően, hogy a keresett személy beleegyezett-e, vagy sem az átadásába. Az említett cikk (4) bekezdése csak olyan egyedi esetekben teszi lehetővé a határidő további harminc nappal történő meghosszabbítását, amikor az európai elfogatóparancs a fenti határidőkön belül nem hajtható végre, és ilyenkor kötelezi a végrehajtó igazságügyi hatóságot, hogy a késedelem okainak közlése mellett haladéktalanul tájékoztassa erről a kibocsátó igazságügyi hatóságot. Ezeken az egyedi eseteken kívül csak kivételes körülmények esetén történhet meg, hogy egy tagállam – ugyanezen cikk (7) bekezdése szerint – nem tartja be az említett határidőket, ez esetben ez a tagállam a késedelem okainak közlése mellett tájékoztatja erről az Eurojustot is.
- 57 A 2002/584 kerethatározat 17. cikkében előírt határidők betartásával történő átadási eljárás egyszerűsítése és gyorsítása érdekében e kerethatározat melléklete tartalmaz egy külön formanyomtatványt, amelyet a kibocsátó igazságügyi hatóságoknak ki kell tölteniük, megadva a kifejezetten kért információkat.
- 58 A 2002/584 kerethatározat 8. cikke értelmében ezen információ többek között az alábbiakra vonatkozik: a keresett személy személyazonossága és állampolgársága, annak tanúsítása, hogy e kerethatározat 1. és 2. cikke szerinti végrehajtható ítélet, elfogatóparancs, vagy más, azonos joghatállyal bíró végrehajtható bírósági határozat áll rendelkezésre, a bűncselekmény jellege és jogi minősítése, a bűncselekmény elkövetése körülményeinek ismertetése, ezen belül az időpont, a hely és a keresett személy bűncselekményben való részvételének módja, jogerős ítélet esetén a kiszabott büntetés, illetve a bűncselekményre a kibocsátó tagállam joga szerint előírt büntetési tétel, ha lehetséges, a bűncselekmény egyéb következményei.
- 59 Úgy tűnik tehát, hogy az említett információk célja a minimális, alaki tájékoztatás nyújtása, mely ahhoz szükséges, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságok késedelem nélkül végre tudják hajtani az európai elfogatóparancsot, sürgősséggel hozva meg az átadásra vonatkozó határozatukat. A 2002/584 kerethatározat mellékletében foglalt formanyomtatvány nem tartalmaz semmilyen konkrét információt, mely lehetővé tenné a végrehajtó igazságügyi hatóságok számára, hogy adott esetben értékeljék az érintett kiskorú sajátos helyzetét a fiatalkorúak védelméről szóló törvény 57bis cikkének 1. és 2. §-ában kifejtett szubjektív vagy objektív feltételek alapján, amely feltételeknek a tagállamuk büntetőjoga a kiskorúak büntetőeljárás alá vonását vagy elítélését konkrétan alárendeli.
- 60 Jóllehet, amint arra az olasz és a román kormány írásbeli észrevételeiben hivatkozik, amennyiben a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy találja, hogy a kibocsátó tagállam által közölt információk nem elégségesek ahhoz, hogy az átadás kérdésében határozatot hozzon, a 2002/584 kerethatározat 15. cikkének (2) bekezdése értelmében kérheti, hogy a szükséges kiegészítő információkat soron kívül bocsássák a rendelkezésükre, a kibocsátó igazságügyi hatóság elé terjesztett más bizonyítási elemek megszerzése érdekében.
- 61 Ugyanakkor meg kell állapítani, hogy e lehetőség kizárólag azon kivételes esetekre vonatkozó legvégső megoldás marad, amely esetekben a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy véli, hogy nem áll rendelkezésére az átadásról szóló határozat sürgős meghozatalához szükséges valamennyi alaki elem. E körülmények között egy másik tagállam igazságügyi hatósága által kibocsátott európai elfogatóparancs hatálya alatt álló kiskorú sajátos helyzetének értékelését magában foglaló gyakorlat arra kényszerítheti a végrehajtó igazságügyi hatóságot, hogy következetesen kiegészítő információkat kérjen a kibocsátó igazságügyi hatóságtól annak biztosítása érdekében, hogy megbizonyosodhasson arról, hogy teljesülnek az egyéni értékeléssel kapcsolatos azon további feltételek, melyek konkrétan lehetővé teszik a végrehajtó tagállamban a kiskorúak büntetőeljárás alá vonását vagy elítélését, ami az átadás egyszerűsítésére és gyorsaságának biztosítására vonatkozó célkitűzés hatékony érvényesülésétől való megfosztását eredményezné.

62 A fenti megfontolásokra tekintettel, a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározat 3. cikke 3. pontját úgy kell értelmezni, hogy az európai elfogatóparancs hatálya alatt álló kiskorú átadásával kapcsolatos határozat meghozatalához a végrehajtó igazságügyi hatóságának csupán azt kell vizsgálnia, hogy az érintett elérte-e az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekményért a végrehajtó tagállamban történő büntetőjogi felelősségrevonhatóságot megalapozó életkort, anélkül hogy figyelembe kellene venni esetleges további, egyéni értékeléssel kapcsolatos feltételeket, amelyekről e tagállam joga konkrétan függővé teszi a kiskorúakkal szemben az ilyen bűncselekményekkel kapcsolatos büntetőeljárás megindítását vagy büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet meghozatalát.

A harmadik kérdésről

63 A második kérdésre adott válaszra tekintettel a harmadik kérdésre nem szükséges válaszolni.

A költségekről

64 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

- 1) **A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 3. cikke 3. pontját úgy kell értelmezni, hogy a végrehajtó tagállam igazságügyi hatóságának csak akkor kell megtagadnia az európai elfogatóparancs hatálya alatt álló kiskorú átadását, ha e kiskorú a végrehajtó tagállam joga szerint nem érte el a vele szemben kibocsátott európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekményért való büntetőjogi felelősségrevonhatóságát megalapozó életkort.**
- 2) **A 2009/299 kerethatározattal módosított, 2002/584 kerethatározat 3. cikke 3. pontját úgy kell értelmezni, hogy az európai elfogatóparancs hatálya alatt álló kiskorú átadásának engedélyezéséhez a végrehajtó tagállam igazságügyi hatóságának csupán azt kell vizsgálnia, hogy az érintett elérte-e az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekményért a végrehajtó tagállamban történő büntetőjogi felelősségrevonhatóságot megalapozó életkort, anélkül hogy figyelembe kellene venni esetleges további, egyéni értékeléssel kapcsolatos feltételeket, amelyekről e tagállam joga konkrétan függővé teszi a kiskorúakkal szemben az ilyen bűncselekményekkel kapcsolatos büntetőeljárás megindítását vagy büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet meghozatalát.**

Aláírások

i — A jelen szöveg kulcskifejezéseket tartalmazó részében az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.